

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Nagy Róbert Gábor ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. május 10. napján meghozott, 19.P.22.669/2006/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja és az alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 300.000 (háromszázezer) forintra és ezen összeg 2006. január 12. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamataira felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 102.000 (százkettőezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget. A le nem rótt 36.000 (harminchatezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket az alperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a személyhez fűződő megsértése miatt indított perében ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett ... honlapon

- a ...-én közzétett új „... honlap” című, valamint
- a ...-én közzétett „...” című közleményekben valótlanul híresztelte, hogy az a ..., aki ...ben a ...nál a romák egy csoportjával került összetűzésbe, egy, a ... honlapot és fórumot hozott létre, valamint

- a ...-én közzétett „újabb fejlemények ... honlap ügyében” című közleményben valótlannul híresztelte, hogy az ... elhatárolódott volna az érintett ...től - megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogait.

Kötelezte az alperest, hogy a ... honlapon a perbeli közlésekkel azonos elérhetőséggel, kommentár nélkül az ítélet marasztalást tartalmazó részét 15 napon belül 30 nap időtartamra tegye közzé, és a jogsértésért fejezze ki sajnálkozását.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 Ft-ot késedelmi kamatokkal együtt, valamint 20.000 Ft perköltséget.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította, és a le nem rótt illetékről úgy rendelkezett, hogy abból a felperes 8.000 Ft-ot a köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni, míg a fennmaradó 13.000 Ft-ot az alperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában ismertette az Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat, a 8. §-át, az Alkotmány 59. § (1), az 54. § (1), a 64. § (1) bekezdésében rögzítetteket, a Ptk. 75. § (1) bekezdését, a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdését, továbbá a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásában rögzítetteket.

A Ptk. 85. § (1) bekezdése és PK 13. számú állásfoglalása alapján kiemelte, hogy a felperes teljes nevét egyetlen esetben sem közölték, ezzel szemben közlésre került a szélesebb körben használt internetes ...név, ami a felperes személyének beazonosíthatósághoz elegendő.

A kereset jogalapját érintő kitételek vonatkozásában a sajtószervek helyreigazításokat tettek közzé, és az alperes az állítások bizonyítására érdemben bizonyítékot nem ajánlott fel, ezért az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította, mert annak valótlannal állítása, hogy valaki a romák kiirtására buzdító honlapot hozott létre vagy üzemeltet, és sértő tartalmú is, annak objektív valótlansága esetén jogsértő.

Bizonyíték nélkül az sem közölhető, hogy egy szervezet elhatárolódott volna valakinek a személyétől, jelen esetben a felperestől.

A jogsértés megállapításán túl az alperest elégtételadására is kötelezte a Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontja alapján.

A nem vagyoni kártérítés körében hivatkozott a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontjára, a Ptk. 355. § (4) bekezdésére, valamint a 34/1992. (VI. 1.) alkotmánybírósági határozatra és annak indokolására, majd kifejtette, hogy a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy az alperesi közlések kapcsán hátrányok érték.

Az alperes arra hivatkozott, hogy korlátozott volt a megtekintések száma, így a nyilvánosság a közlések tekintetében nem volt széles körű, amit a felperes sem tudott érdemben cáfolni. Nyilatkozataiból pedig az elsőfokú bíróság szerint levonható az a következtetés, hogy közvetlen ismeretségi, baráti köre nem feltétlen olvasója az alperes által közzétett híreknek.

A jogsértés tárgyi súlyát nem találta jelentéktelennek, ugyanakkor az alperesi közléshez kapcsolódó tényleges következményeket a felperes nem tudott igazolni,

ezért az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlat szerinti minimális összegben határozta meg a nem vagyoni kártérítés nagyságát, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte annak részbeni megváltoztatását, a nem vagyoni kártérítés összegének 300.000 Ft-ra történő felemelését, míg a jogsértést megállapító és elégtételadást előíró ítéleti rendelkezés helybenhagyását. Álláspontja szerint a 300.000 Ft-os nem vagyoni kártérítés alkalmas a bekövetkezett kár kompenzálására. Fenntartotta a köztudomású tények vonatkozásában az elsőfokú eljárás során előterjesztett nyilatkozatát, és kiemelte, hogy a személyiségvédelem polgárjogi eszközei akkor töltik be funkciójukat, ha a súlyos és köztudomású módon sértő tényállítások vonatkozásában tételes és részletes bizonyítás nélkül is megállapíthatók.

Ha a köztudomású tényeket figyelmen kívül hagyjuk, akkor a visszatartás és a reparálás megszűnne, és gyakorlatilag bátorítást kapna a többi jogalany a jogsértő cselekmények elkövetésére.

Ismertette a Ptk. 75. § (1) bekezdését, valamint az Alkotmány rendelkezését és kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes tényleges következményeket nem igazolt, tekintettel arra, hogy erre nincs is szükség az ilyen súlyú és jellegű jogsértések esetén, továbbá a köztudomású tényként megállapítható mértékű kárt meghaladó összeg megfizetésére nem is terjesztett elő kereseti kérelmet.

Az elsőfokú bíróság által jogsértőnek minősített, valótlan és sértő tényállítások súlyuk és kirívó jellegük miatt nem vagyoni kártérítésre kötelezést alapoznak meg, mert a felperes társadalmi megítélését ezek a híradások hátrányosan érintették, nagy nyilvánosság előtt, az emberi jogok megsértőjeként, egy népcsoport elleni gyűlöletre izgató, rasszista személyként állították be. Hivatkozott arra is, hogy a köztudomású tényeken kívül bizonyítási kötelezettségének is eleget tett személyes nyilatkozatával. Utalt arra, hogy a jogsértő állítások a mai napig nehézséget és hátrányokat okoznak a felperes számára, erről személyes meghallgatása körében részletes előadást tett, amely bizonyítékként értékelendő a Pp. 3. § (5) bekezdése alapján.

Megítélése szerint nem kellő súllyal vette figyelembe azt sem az elsőfokú bíróság, hogy a jogsértő állítások nagyobb nyilvánosságot jelentettek, a világ minden táján elérhetővé váltak, több napig is olvashatók voltak a világhálón. Azt sem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy három, egymást követő cikkben szerepeltek a felperest érintő jogsértő állítások. Az pedig a jogsértés súlyát és a kártérítési felelősség mértékét nem csökkenti, ha az alperes mástól átvett híreket közölt.

Mindezek alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte arra hivatkozással, hogy álláspontja szerint a felperest kár nem érte, az alperesi közléshez kapcsolódó tényleges következmények nem igazoltak. A felperes csak szűk ismeretségi köre által volt beazonosítható, ugyanakkor a perbeli honlapot igen csekély számban látogatták.

A felperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csupán a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül, így a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogok megsértését - a kereseti kérelem jogalapját, a jogsértés megállapítását - nem vizsgálta, tekintettel arra, hogy azt az alperes mind az elsőfokú eljárás, mind a fellebbezési eljárás során elismerte.

A fellebbezési eljárásban csak a nem vagyoni kártérítés összegszerűsége volt vitatott és e körben a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a tényállásból levont jogi következtetésével, döntésével nem értett egyet.

A Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja révén alkalmazandó Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogában megsértett fél akkor követelhet kártérítést, ezen belül a Ptk. 355. §-ának (1) bekezdése szerint pénzbeli kártérítésként nem vagyoni kártérítést, ha bizonyítja a kár bekövetkezését. A Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése szerint kártérítés címén azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A Legfelsőbb Bíróság több eseti döntése szerint, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, akkor követelhet nem vagyoni kártérítést, ha bizonyítja, hogy olyan nem vagyoni hátrány érte, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez indokolt az objektív szankciók alkalmazásán túl a nem vagyoni kárpótlás megállapítása és megítélése.

A Legfelsőbb Bíróság arra is rámutatott, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben nem vagyoni kártérítés megítélésére nem csak akkor van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett személy tételesen igazolja nem vagyoni hátrányait, a bíróság ugyanis a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül elfogadja az olyan hátrány bekövetkeztét, amely köztudomású ténynek tekinthető (Elvi határozatok 2000/2/302, Pfv.IV.21.087/2001., BH.2004/3/103.)

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a ... honlapon megjelentek miatti jogsértő magatartása a felperesnek nem vagyoni hátrányt okozott.

Azonban ennek összegszerű megállapításával a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet.

A jogsértés tárgyi súlyát maga az elsőfokú bíróság sem tartotta jelentéktelennek, ezen túl a felperes személyes meghallgatása során nyilatkozott is a ... honlapon megjelentek miatti hátrányokról, arról, hogy gyűlöletre izgató, rasszista személyként állították be, ami hátrányosan érintette megítélését. Figyelemmel kellett lenni arra is, hogy a jogsértő közlések a világhálón jelentek meg és e körben az relevanciával nem bír, hogy magát a honlapot hányan tekintették meg, mert az elérhetőség, a megismerhetőség és annak lehetősége is értékelendő, figyelemmel arra is, hogy a perben arra igazolt adat nem merült fel, hogy a honlapot ténylegesen mikor, hány személy olvasta.

A fentiekre figyelemmel bizonyítás nélkül is elfogadható és köztudomásúnak tekinthető az a körülmény, hogy az alperes által közölt, a felperesre vonatkozó súlyos megállapítások alkalmasak voltak a felperes személyének lejáratására, jóhírneve csorbítására.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján megállapítható volt, hogy a ...ban közzétett honlapon a három közlemény oly módon sértette a felperes jóhírnev védelméhez fűződő személyiségi jogait, hogy a jogsértés jellege, a kialakult bírói gyakorlat egyértelműen indokolta a nem vagyoni kártérítés összegének felemelését.

A Fővárosi Ítéltábla mindezek mérlegelésével a jogsértés tárgyi súlyához is igazodva a nem vagyoni kártérítés összegét - kereseti kérelemben foglaltakat figyelembe véve -
300. 000 Ft-ra és járulékaira felemelte.

A fentiekben kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - a fellebbezett részt nem érintve - megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú és a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint határozott.
Az ügyvédi munkadíj tartalmazza az áfát is.

, 2008. január 22.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő